

opusdei.org

Dopis od preláta (říjen 2015)

„Máme-li denně budovat Dílo, modlíme se hodně?“ Tuto otázku podává prelát Opus Dei v dopise z října. Uvažuje o založení Opus Dei a o dalších událostech v životě církve.

09.10.2015

Nejdražší, ať mi Ježíš chrání mé dcery a mé syny!

Zítřka je zvláštní den k děkování, protože se dovrší další výročí založení Díla. Víme, že sv. Josemaría

obdržel od Boha osvícení, když se modlil a procházel lístky, na kterých měl zaznamenáno to, co mu Pán postupně, počínaje obdobím *tušení*, ukázal v modlitbě. Mnoho let se modlíval, aby mu Bůh zjevil svou vůli: *Dómine, ut vídeam!*, Pane, ať vidím! A obraceje se na svatou Pannu: *Dómina, ut sit!*: Paní, ať se stane skutečností to, co si ode mě tvůj Syn přeje. A proto ve chvíli, kdy Boží vůli jasně poznal, jeho reakcí bylo, že padl na kolena, klaněl se a děkoval třikrát svatému Bohu, zatímco k jeho sluchu doléhal zvuk zvonů kostela Panny Marie Andělské, které oslavovaly Královnu nebes v den svátku svatých andělů strážných. Pro všechny toto padnutí na kolena znamená klanět se Pánu pro jeho dobrotu a udržet si připravenost bezpodmínečně sloužit.

Bylo to zvonění, na které náš zakladatel v životě nezapomněl. V jednom dopise svým synům rok před

svým odchodem do nebe napsal:
***přál bych si, aby to vyzvánění
vneslo do vašich srdcí napořád
stejnou radost a tutéž bdělost
ducha, kterou v mé duši – uplynulo
už skoro půl století – zanechaly
ony zvony od Panny Marie
Andělské. Totiž zvon božských
radostí, hvizd Dobrého Pastýře,
který (...) vás pohne ke
zkroušenosti a, je-li to nezbytné,
probudí touhu po hluboké vnitřní
reformě, nové vzepjetí duše, víc
modlitby, víc umrtvování, víc
ducha pokání, větší nasazení –
jestli to jde – pro to, být dobrými
dětmi Církve¹.***

Toužím připomínat sobě i vám tato doporučení našeho Zakladatele, abychom se je vždycky snažili uvádět ve skutek; zvláště teď během měsíce, který právě začíná, měsíce růžence, kdy se navíc uskuteční Synoda biskupů o rodině – za kterou se tolik modlíme, pevně spojeni s

papežovými prosbami –, a v plném proudu mariánského roku v Díle. O hodnotě tvé i mé modlitby vám chci připomenout jednu příhodu. Jel jsem navštívit jednoho biskupa v Austrálii a po nemnoha minutách našeho rozhovoru mi položil otázku: zakladatel, aby uskutečnil Dílo, se modlil hodně, že? Potvrdil jsem mu to a připojil několik detailů. Ptejme se: k tomu, abychom denně uskutečňovali Dílo, hodně se modlíme?

Teď se na chvilku zastavte, děti – psal náš Otec –, a v duchu se zamyslete. Možná, že již začneme slyšet vyzvánění toho mohutného zvonu – nebeské milosti – v hloubi své duše. Bůh nás, počínaje svým bezpodmínečným sebedarováním, upozorňuje na to, že skutečně křesťanské jednání se spřádá z nití, spletených z božského i lidského materiálu: z lidské vůle, která se propojuje s vůlí Boží².

Opakuje nám to svatý Matouš: *buďte dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec*³. A sv. Pavel opakuje: *to je vůle Boží: vaše posvěcení*⁴. Od 2. října 1928, vědom si toho, že Bohu záleží na tom, aby se Opus Dei stalo částí Božího lidu ve službě celé Církvi, se svatý Josemaría bezvýhradně nasadil ve prospěch tohoto poslání; a proto s naprostou jistotou napsal: **Boží Dílo přichází naplnit Boží vůli. Proto buďte hluboce přesvědčeni o tom, že nebi záleží na tom, aby se uskutečnilo**⁵.

Opus Dei bylo tehdy jako semínko, které teprve vyrašilo ze země; a proto ti první a ty první, kdo věrně následovali našeho Otce – ačkoli přicházeli jen ponenáhlu – osvědčili velikou víru v Boha a v našeho zakladatele, když hleděli na jeho stálé nasazení. Také jim náleží o tomto výročí naše vděčnost. Teď, když jsme svědky toho, jak duch Díla zapustil kořeny v duších a v zemích

na bezpočtu místech, bych si dovolil prohlásit, že *skoro nepotřebujeme mít víru*, protože rozvoj Díla vyvstává před očima, dotýkáme se ho rukama, ověřujeme si, jak Bůh, náš Pán, je svým příslibům věrný.

Ano, dcery a synové: ***budte hluboce přesvědčeni o tom, že nebi záleží na tom, aby se uskutečnilo***⁶ Opus Dei na celém světě, a k tomuto velkému dobrodružství nás povolává v našem prostředí práce, v širokém okruhu našich společenských vztahů a také v našich rodinách. Přidejme se k vděčnému volání tolika duší na nebi i na zemi, které nepřestávají chválit Nejsvětější Trojici za tento její dar Církvi a světu. *Sanctus, sanctus, sanctus* provolávejme, vědomi si toho, že slova jsou málo na to, aby popsala Boží velikost a vyjádřila jeho milosrdenství.

Připomeňme také tyto úvahy našeho Otce adresované Bohu: ***Ty jsi, který***

jsi: svrchovaná Dobrota. Já jsem, který jsem: poslední špinavý hadr tohoto zkaženého světa. A přesto se na mě díváš..., a hledáš mě..., a miluješ mě. Pane, ať moje děti se dívají na tebe, hledají tě a milují tě! Pane, ať já tě hledám, dívám se na tebe, miluji tě⁷.

6. října, den výročí kanonizace našeho Otce, je vhodnou příležitostí zdvojnásobit naše díkůvzdání Bohu a naši modlitbu za Církev, za Dílo, za všechny duše. Otevřme své srdce doširoka lidem blízkým i vzdáleným, protože ke všem má dorazit vlna našeho apoštolského úsilí. Zvláštní zodpovědnost mají křesťanské rodiny. Snažíme se ji podněcovat zejména v těch, v kterých se uchytil duch Opus Dei. Jak napsal sv. Jan Pavel II., «v té míře, v jaké křesťanská rodina přijme evangelium a dozraje ve víře, stane se evangelizační komunitou (...). Toto apoštolské poslání rodiny má své

kořeny ve křtu a v milosti svátosti manželství přijímá novou sílu k předávání víry, k posvěcování a přetváření současné společnosti podle Božího plánu»⁸.

Při nové evangelizaci, která má být naší každodenní snahou, prosme Nejsvětější Trojici, aby nám dala touhu přinášet světlo a sůl Kristových učedníků do těch nejrozmanitějších prostředí. «A proto máme všichni, počínaje křesťanskými rodinami, cítit zodpovědnost napomáhat vzniku a zrání *specificky misionářských povolání*, jak kněžských a řeholních, tak laických, a užívat k tomu každého vhodného prostředku, aniž bychom kdy upustili od prostředku privilegovaného, kterým je modlitba»⁹.

V těchto chvílích jsme svědky trápení nesčetných rodin, které jsou nuceny emigrovat z nejrůznějších důvodů:

nedostatek práce, chudoba, válka, pronásledování pro víru... A nechybí případy, kdy tyto osoby často narážejí na ohromné těžkosti ve snaze začlenit se tam, kam by si přály jít. Církev, povolána k tomu být Matkou všech, k takovým situacím není lhostejná. Papež František vyzývá neustále k lidské a křesťanské solidaritě vůči těmto lidem. Nedávno připomněl, že **tváří v tvář tragédii desítek tisíc uprchlíků, kteří utíkají před smrtí v důsledku války či hladu a jsou na cestě k naději života, nás evangelium volá a žádá, abychom byli „bližními“ těch nejmenších a opuštěných a dali jim konkrétní naději. Nejenom slovy: „Odvahu, trpělivost!“... Křesťanská naděje je bojovná, s umíněností toho, kdo kráčí k bezpečnému cíli¹⁰.**

Také papež žádal o vykonání **konkrétního gesta v rámci přípravy Svatého roku¹¹**, který

začne v prosinci. Tato migrační vlna tisíců občanů, která je nyní v Evropě obzvláště závažná, se vyskytuje také na jiných místech ve světě. Papež se obrací na všechny lidi, aby podpořili tuto výzvu, a připomíná, že **milosrdenství je druhým jménem lásky**¹².

Co máme dělat, též každý z nás, s osobní iniciativou a zodpovědností? To první je nedovolit, aby naší duší kvůli pasivitě tyto události jenom *proklouzly*; a proto: modlit se a tázat se, jaké konkrétní prostředky je třeba uplatnit, abychom nějakým způsobem zmírnilí nouzi těchto lidí. V mnoha případech bude vhodné – podle možností každého – spolupracovat s diecézí a s farnostmi, kterým papež bezprostředně svoji výzvu adresuje, anebo s organizacemi, které se takové pomoci věnují. Nikdo nemůže nedbat těchto vážných nedostatků tolika mužů a žen, našich bližních, ve

kterých máme objevit samotného Ježíše Krista. Prosme Ducha svatého, aby nás osvítil a popohnal k činu, vždyť on nám může vhodně poradit.

Takovým způsobem rodinné a společenské vazby, začleněné do zkušenosti víry a Boží lásky, dokážou **čelit komunální desertifikaci moderního města (...). Úsměv rodiny dovede tuto desertifikaci našich měst překonat. To bude vítězství rodinné lásky (...). Babylonský projekt buduje mrakodrapy bez života. Duch Boží naopak působí, že pouště rozkvétají (srov. Iz 32,15)¹³.**

Uzavřu tím, že znovu vyjádřím svoje přání zesílit během tohoto měsíce modlitbu za papeže a za synodu, která začíná 3. října. Obracejme se o přímluvu k Panně Marii, Matce Církve a Královně rodin; tak naše prosby, spolu s prosbami tisíců osob, které se s námi modlí na tentýž

úmysl, dospějí s větší účinností až k Božímu trůnu.

Opakuji: dbejme na svoji osobní zbožnost při modlitbě svatého růžence a při kontemplaci každého tajemství. Když se vložíme více do života Ježíšova, Mariina, vzroste tak naše touha být více bratry celého lidstva, s přáním dojít ke každé ženě a každému muži.

Se vší láskou vám žehná

váš Otec

+ Javier

Řím, 1. října 2015.

1 Sv. Josemaría, *Dopis 14-II-1974*, č. 1.

2 *Tamtéž*, č. 3.

3 *Mt 5*, 48.

4 *1 Sol 4*, 3.

5 Sv. Josemaría, *Instrukce*, 19-III-1934, č. 47.

6 *Tamtéž*.

7 Sv. Josemaría, Poznámky zapsané z jeho osobní modlitby, 27-III-1975 („Por las sendas de la fe“, Madrid 2013, s. 160).

8 Sv. Jan Pavel II., Apošt. exhortace *Familiaris consortio*, 22-XI-1981, č. 52.

9 Sv. Jan Pavel II., Apošt. exhortace *Christifideles laici*, 30-XII-1988, č. 35.

10 Papež František, Výzva po modlitbě Anděl Páně, 6-IX-2015.

11 *Tamtéž*.

12 *Tamtéž*.

13 Papež František, Promluva při generální audienci, 2-IX-2015.

---

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-
prelata-rijen-2015/](https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-prelata-rijen-2015/) (25.03.2025)